

Znak sprawy: PO-III.310.3 .2022
Poznań, -12-2022 r.

Nr rej.:

INTERPRETACJA PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Prezydent Miasta Poznania na podstawie art. 14j § 1 i 3 w zw. z art. 14b, art. 14c, 14n § 1 pkt. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (t. j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1540 ze zm.), w odpowiedzi na wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej z dnia 2022 r. w sprawie udzielenia pisemnej interpretacji w zakresie zwolnienia z podatku od nieruchomości gruntów i budynków na podstawie Uchwały Nr LXV/1031/VI/2014 Rady Miasta Poznania z dnia 8 kwietnia 2014 r.

postanawia uznać stanowisko Wnioskodawcy wyrażone we wniosku:

- w zakresie pytania pierwszego – **za częściowo prawidłowe**,
- w zakresie pytania drugiego – **za nieprawidłowe**.

UZASADNIENIE

W dniu 2022 r. do Prezydenta Miasta Poznania wpłynął wniosek (dalej: „Wnioskodawca”) o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie zwolnienia z podatku od nieruchomości gruntów i budynków na podstawie Uchwały Nr LXV/1031/VI/2014 Rady Miasta Poznania z dnia 8 kwietnia 2014 r.

Przedstawiono następujący opis stanu faktycznego:

Wnioskodawca jest jedną z najstarszych organizacji działających na rzecz rozwoju kultury fizycznej w Poznaniu od 65 lat. Jest stowarzyszeniem „non profit” o charakterze pożytku publicznego, która wspiera, promuje i rozwija szeroko rozumianą kulturę fizyczną poprzez organizację bezpłatnych imprez sportowych takich jak: biegi, turnieje i rozgrywki w różnych

dyscyplinach sportowych, nordic walking, rajdy piesze i rowerowe, imprezy dla dzieci niepełnosprawnych, marsze TAFIS, akcje Miesiąc dla Zdrowia, Akcja Lato, Akcja Zima dla dzieci i młodzieży, półkolonie itp. Projekty i zadania te wpisane są w cele statutowe Wnioskodawcy. Stowarzyszenie podkreśla, że zakres jej działalności statutowej od chwili powstania możliwości korzystania ze zwolnienia nie uległ zmianie. Stowarzyszenie prowadzi działalność głównie wśród dzieci i młodzieży i tę działalność uważa za podstawową i priorytetową.

Wnioskodawca od 1999 roku do 2015 roku korzystał ze zwolnienia określonego w art. 7 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych. 9 lutego 2021 r. organ podatkowy wystosował pismo w zakresie złożenia korekty deklaracji za lata 2016-2021. Wnioskodawca w zakresie złożonych korekt deklaracji na podatek od nieruchomości za lata 2016-2021 powołał się na przepisy Uchwały Nr LXV/1031/VI/2014 Rady Miasta Poznania z dnia 8 kwietnia 2014 r. w sprawie zwolnienia z podatku od nieruchomości obiektów sportowych, uprawniających do korzystania ze zwolnienia, z późniejszymi zmianami, bowiem utrzymuje obiekty sportowe z zajętych przez nie gruntów na prowadzenie zadań z zakresu kultury fizycznej realizowanej przez sport i rekreację ruchową, zgodnie z umową użytkowania wieczystego. Towarzystwo utrzymuje boiska sportowe w tym boiska do: piłki nożnej, koszykówki, siatkówki i gry w tenisa. Wszystkie boiska są wielofunkcyjne na otwartej przestrzeni i działają sezonowo. Wnioskodawca podkreślił, że w zależności od zapotrzebowania boiska mogą zamiennie spełniać swoją funkcję w różnych dyscyplinach sportowych. Powyższe obiekty są ogólnodostępne.

Na terenie użytkowania przez Wnioskodawcę nie ma typowych wyznaczonych dróg dojazdowych czy dróg wewnętrznych. Wszelka infrastruktura komunikacyjna służy możliwości bezpiecznego dotarcia na boiska oraz korzystania z obiektów sportowych. Infrastruktura towarzysząca obiektom sportowym to alejki parkowe, ciągi spacerowe i ścieżki. Wyżej opisane ścieżki dostępne są całą dobę i nie są zamykane na noc, co zdaniem Wnioskodawcy służy ułatwieniu komunikacji mieszkańcom Miasta. Pismem z 10 listopada 2022 r. Wnioskodawca doprecyzowała, że istniejące alejki parkowe, ciągi spacerowe i ścieżki nie są drogami dojazdowymi czy drogami wewnętrznymi w rozumieniu ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1693 ze zm.) oraz rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 24 czerwca 2022 r. w sprawie przepisów techniczno – budowlanych dotyczących dróg publicznych (tj. Dz. U. z 2022 r. poz. 518). Alejki parkowe, ciągi spacerowe, ścieżki w naturalny sposób zostały ukształtowane przez użytkowników jako dojście do infrastruktury towarzyszącej obiektom. W rozumieniu ustawy droga składa się co

najmniej: z jezdni, z poboczy, lub usytuowanych w ich miejscu innych części drogi, jeżeli spełniają one co najmniej jedną z funkcji pobocznych określoną w przepisach o ruchu drogowym, z urządzeń do odwodnienia, ze znaków drogowych, sygnalizatorów drogowych, lub urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego, jeżeli konieczność ich umieszczenia na drodze wynika z przepisów o ruchu drogowym. Wszelka infrastruktura komunikacyjna w obrębie obiektu służy jedynie do bezpiecznego dotarcia do boisk oraz korzystania z obiektów sportowych. Wnioskodawca z należytą starannością dba o utrzymanie tych ciągów komunikacyjnych i bezpieczeństwa osób korzystających. Zdaniem Wnioskodawcy obiekty składające się na infrastrukturę towarzyszącą boiskom sportowym to szatnie, zaplecza sanitarno-higieniczne, magazyny sprzętu sportowego, zaplecza techniczne, alejki parkowe, ciągi spacerowe, ławeczki i nieużytki.

Wnioskodawca w piśmie z 10 listopada 2022 r. wskazał, że na podstawie umowy zawartej z podmiotami zainteresowanymi użyczeniem części nieruchomości w celu prowadzenia wesołego miasteczka lub cyrku udostępnia część nieruchomości na czas określony (kilka dni) raz do roku. Przychód z tej działalności przeznaczony jest wyłącznie na cele statutowe. Wesołe miasteczko w 2022 r. użytkowało nieruchomość przez okres 29 dni. Cyrk w 2022 r. użytkował przedmiotową nieruchomość trzykrotnie, łącznie przez 7 dni.

Do przedstawionego stanu faktycznego Wnioskodawca zadał następujące pytania:

1. Czy zwolnieniu podlegają boiska wielofunkcyjne wykorzystywane także jako boiska do gry w tenisa ziemnego oraz infrastruktura towarzysząca boiskom sportowym typu ciągi spacerowe, alejki?
2. Czy odpłatne udostępnianie części terenów będących nieużytkami na działalność cyrkową lub wesołego miasteczka podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości?

Wnioskodawca przedstawił stanowisko w odniesieniu do pytania pierwszego:

W opinii Wnioskodawcy korty tenisowe są boiskami usytuowanymi na boiskach wielofunkcyjnych. W zależności od zainstalowanego osprzętu służą do gry w siatkówkę, piłkę nożną, badmintona, tenisa ziemnego oraz innych gier rekreacyjno – sportowych. Obiekty te są niezadaszone, przez to dostępne sezonowo od maja do września, jeżeli pozwala na to sprzyjająca pogoda. Opodatkowanie boisk wielofunkcyjnych, na których gra się także w tenisa ziemnego w stosunku do innych boisk stanowiłoby pokrzywdzenie osób uprawiających tę grę. Ponadto w stosunku do drugiej części pytania Wnioskodawca stoi na stanowisku, że opisana infrastruktura techniczna nie stanowi dróg dojazdowych, dróg wewnętrznych.

Wszelka infrastruktura komunikacyjna służy dojściu do boiska, szatni i korzystania z obiektów sportowych. Są to ogólnodostępne tereny otwarte dla mieszkańców Poznania przez całą dobę.

Wnioskodawca przedstawił również następujące stanowisko w odniesieniu do pytania drugiego:

Zdaniem Wnioskodawcy tereny te nie podlegają opodatkowaniu ponieważ uzyskane środki pieniężne w całości przeznaczone są na cele statutowe m.in. organizację bezpłatnych imprez dla szkół, przedszkoli, osób niepełnosprawnych oraz dbania o teren miejski oddany w użytkowanie wieczyste Stowarzyszeniu.

Po rozpatrzeniu wniosku Prezydent Miasta Poznania wyjaśnia co następuje:

Na wstępie należy przypomnieć, że w myśl art. 14b § 1 i art. 14j ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2021 poz. 1540 ze zm. – dalej: „o.p.”) Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej oraz w zakresie swojej właściwości wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa, na pisemny wniosek zainteresowanego wydaje, w jego indywidualnej sprawie, pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego. Zgodnie z art. 14b § 2 i § 3 o.p. wniosek o interpretację indywidualną może dotyczyć zaistniałego stanu faktycznego i zdarzeń przyszłych, a składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego. Interpretacja indywidualna winna zawierać wyczerpujący opis przedstawionego we wniosku stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego oraz ocenę stanowisko wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnej tej oceny; można odstąpić o uzasadnienia prawnego, jeżeli stanowisko wnioskodawcy jest prawidłowe w pełnym zakresie (art. 14 c § 1 Ordynacji podatkowej).

W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd, że organ wydając interpretację dokonuje jedynie oceny prawnej stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego przedstawionego przez Wnioskodawcę, bez możliwości jego modyfikowania, czy też prowadzenia postępowania dowodowego w trybie przepisów działu IV Ordynacji podatkowej. Wobec tego interpretacja może dotyczyć wyłącznie stanu faktycznego przedstawionego we wniosku, gdyż organ nie prowadzi żadnego postępowania dowodowego, nie ocenia też wiarygodności danych przedstawionych we wniosku. Obowiązkiem wyczerpującego przedstawienia stanu faktycznego ustawodawca obciążył wnioskodawcę, co oznacza, iż to

wnioskodawca wskazuje elementy stanu faktycznego, jakie należy uwzględnić przy wydawaniu interpretacji.

Organ uznaje za częściowo prawidłowe stanowisko przedstawione w pytaniu pierwszym przez Wnioskodawcę w zakresie uznania, że boiska wielofunkcyjne wykorzystywane także jako boiska do gry w tenisa ziemnego są zwolnione z podatku od nieruchomości na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 Uchwały Rady Miasta Poznania Nr LXV/1031/VI/2014 z dnia 8 kwietnia 2014. W pozostałym zakresie pytania pierwszego Organ uznaje stanowisko przedstawione przez Wnioskodawcę za nieprawidłowe,

Na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tj. Dz.U. z 2022 r. poz. 1452 ze zm. - dalej: „u.p.o.l.”) rada gminy, w drodze uchwały, może wprowadzić inne zwolnienia przedmiotowe niż określone w ust. 1 oraz w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 2 października 2003 r. o zmianie ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych i niektórych ustaw.

Na podstawie wyżej wymienionego przepisu Rada Miasta Poznania w dniu 8 kwietnia 2014 r. podjęła uchwałę w sprawie zwolnienia z podatku od nieruchomości obiektów sportowych nr LXV/1031/VI/2014. Zgodnie z § 1 ust. 1 uchwały Zwalnia się z podatku od nieruchomości grunty, budynki lub ich części oraz budowle o charakterze ogólnodostępnym, zajęte na prowadzenie zadań z zakresu kultury fizycznej realizowanych przez sport i rekreację ruchową. Natomiast na mocy § 1 ust. 2 pkt 3 Uchwały Rady Miasta Poznania Nr LXV/1031/VI/2014 z dnia 8 kwietnia 2014 zwolnieniu podlegają obiekty sportowe, zajęte na prowadzenie zadań z zakresu kultury fizycznej realizowanych przez sport i rekreację ruchową, wraz z zajęтым przez nie gruntem m.in. boiska.

W kontekście powołanych przepisów stwierdzić należy, że uchwała Rady Miasta Poznania nie definiuje pojęcia boiska. Zgodnie ze znaczeniem językowym słowo boisko należy rozumieć jako teren przystosowany do ćwiczeń, zawodów i gier sportowych (źródło: Słownik języka polskiego PWN – sjp.pwn.pl). Natomiast inne źródło wskazuje, że pod pojęciem boisko należy rozumieć – miejsce przeznaczone do ćwiczeń gimnastycznych, gier, zabaw, rozgrywek i zawodów sportowych (źródło: Wikipedia – <https://pl.wikipedia.org/>).

Z uwagi na powyższe boisko wielofunkcyjne mieści się w pojęciu „boiska” gdyż służy ono do różnego rodzaju gier sportowych takich jak: siatkówkę, piłkę nożną, badminton, czy również tenis ziemny. Zgodnie z opisem przedstawionym w stanie faktycznym boisko wielofunkcyjne nie jest przeznaczone wyłącznie do jednej dyscypliny sportu, gdyż jego funkcja zmienia się w zależności od zainstalowanego osprzętu. Z uwagi na powyższe należy uznać, że boisko

wielofunkcyjne będzie podlegało zwolnieniu na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 Uchwały Rady Miasta Poznania Nr LXV/1031/VI/2014 z dnia 8 kwietnia 2014.

W odniesieniu do pozostałej części pytania, należy wskazać, że zgodnie z § 1 ust. 2 pkt 8 uchwały zwolnieniu podlegają obiekty sportowe, zajęte na prowadzenie zadań z zakresu kultury fizycznej realizowanych przez sport i rekreację ruchową, wraz z zajęтым przez nie gruntem m.in. infrastruktura towarzysząca obiektom wymienionym w punktach 1-6, typu: szatnie, zaplecze sanitarno-higieniczne, trybuny, z wyjątkiem zajętej na prowadzenie działalności handlowej i gastronomicznej.

Użyte w powyższym przepisie określenie: „typu” wskazuje, że ww. przepis jest mowa o przykładowych obiektach i urządzeniach. Pod pojęciem infrastruktura należy rozumieć podstawowe urządzenia i systemy służące państwu, miastu lub innym obszarom, w tym usługi i urządzenia niezbędne do poprawnego funkcjonowania (źródło: Wikipedia – <https://pl.wikipedia.org/>). Przez infrastrukturę towarzyszącą obiektom sportowym należy rozumieć podstawowe urządzenia lub obiekty, które są niezbędne do poprawnego funkcjonowania obiektu sportowego. Wyliczenie zawarte w § 1 ust. 2 pkt 8 uchwały sugeruje, że infrastrukturą towarzyszącą obiektom sportowym są takie urządzenia lub obiekty, które służą bezpośrednio obiektom sportowym oraz są funkcjonalnie z nimi związane. Należy więc podkreślić, że infrastruktura towarzysząca ma zapewniać prawidłowe funkcjonowanie obiektów sportowych i ich główną cechą jest służenie obiektom sportowym. W przedstawionym stanie faktycznym Wnioskodawca wskazuje, że przedmiotowe alejki parkowe, ciągi spacerowe i ścieżki zostały ukształtowane w sposób naturalny przez użytkowników jako dojście do infrastruktury towarzyszącej obiektom. Ponadto Wnioskodawca podkreślił, że alejki parkowe, ciągi spacerowe i ścieżki nie stanowią dróg dojazdowych, ani dróg wewnętrznych, a alejki parkowe, ciągi spacerowe i ścieżki opisane przez Wnioskodawcę zostały ukształtowane w sposób swobodny, które niejako przy okazji prowadzą do obiektów sportowych. Wyżej wymienione obiekty stanowią niezorganizowaną infrastrukturę, która tylko pośrednio pozwala na funkcjonowanie obiektom sportowym. Jednocześnie powyższe obiekty nie stanowią podstawowego elementu obiektów sportowych. Z uwagi na powyższe, należało uznać stanowisko Wnioskodawcy za nieprawidłowe w części dotyczącej zakwalifikowania alejek parkowych, ciągów spacerowych i ścieżek do infrastruktury towarzyszącej boiskom sportowym.

Przechodząc następnie do zagadnienia zawartego w pytaniu drugim organ uznaje za nieprawidłowe stanowisko przedstawione przez Wnioskodawcę.

Na wstępie należy wskazać, że konstrukcja podatku od nieruchomości ma charakter majątkowy (rzeczowy), a nie przychodowy, jako że nie nawiązuje do wpływów z nieruchomości. Podatek ten (jego konstrukcja) skupia się na samej własności lub posiadaniu gruntów, budynków i budowli, użytkowaniu wieczystym gruntów. Także sposób określenia podstawy opodatkowania w oparciu o pewne fizyczne parametry cechujące poszczególne rodzaje nieruchomości, w ustawie tej wymienione jak powierzchnia użytkowa budynków, powierzchnia gruntów, wartość początkowa budowli, wskazuje wyraźnie na majątkowy, a nie przychodowy charakter tego podatku. Miejscem w którym pojawia się element charakterystyczny dla podatków przychodowych jest przepis określający stawki podatku. Wyższe stawki określone są dla budynków i gruntów związanych z działalnością gospodarczą. Jednak nie zmienia to charakteru tej daniny co do zasady, gdyż uzależnia się obowiązek płacenia podatku według wyższej stawki tylko od potencjalnych możliwości osiągania przychodów z budynku (gruntu), a nie stawek zróżnicowanych według wielkości rzeczywistych przychodów. (Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 grudnia 2009 r. sygn. akt: II FSK 1031/09)

W świetle wyżej przetoczonego orzecznictwa nie można zgodzić się ze stanowiskiem Wnioskodawcy jakoby nieruchomość nie mogła zostać objęta stawką dla gruntów zw. z prowadzeniem działalności gospodarczej, ponieważ uzyskiwane środki pieniężne z tytułu najmu były przeznaczone na cele statutowe stowarzyszenia. Podatek od nieruchomości nie uzależnia objęcia stawką najwyższą od okoliczności, czy przychód z nieruchomości przynosi stratę, jak również nie zależy od tego na jaki cel zostają następnie przeznaczone przychody.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 10 u.p.o.l. zwolnione od podatku od nieruchomości są grunty stanowiące nieużytki, użytki ekologiczne, grunty zadrzewione i zakrzewione, z wyjątkiem zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej. W myśl art. 1a ust. 3 pkt 3 u.p.o.l. przez użyte w ustawie określenie „nieużytki”, rozumie się grunty sklasyfikowane w ten sposób w ewidencji gruntów i budynków. W myśl art. 1a ust. 1 pkt 4 u.p.o.l. działalność gospodarcza to działalność, o której mowa w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców. Jak stanowi art. 3 Prawo przedsiębiorców, działalnością gospodarczą jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły. W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 27 kwietnia 2017 r., sygn. akt I SA/Go 126/17 wskazano, że: „zajęcie gruntu na prowadzenie działalności gospodarczej polega na faktycznym jego wykorzystywaniu w tej działalności”. Ponadto Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 26 września 2013 r. (sygn. akt K 22/12) wyjaśnił, że:

„termin „zajęcie na prowadzeniu działalności gospodarczej”, należy odczytywać jako „zajęty faktyczne”. Z uwagi na powyższe przez pojęcie gruntów "zajętych" na prowadzenie działalności gospodarczej, należy rozumieć faktyczne wykonywanie konkretnych czynności, działań na gruncie, powodujących dokonanie zamierzonych celów lub osiągnięcie konkretnego rezultatu, związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Kluczową przesłanką uznania nieruchomości sklasyfikowanej jako nieużytek jest ustalenie, czy oddanie tego gruntu rzecz podmiotowi trzeciemu jest zajęciem na działalność gospodarczą. W świetle przedstawionego stanu faktycznego należy wskazać, że w okresie w jakim przedmiotowa nieruchomość jest udostępniona podmiotom trzecim na działalność wesołego miasteczka lub cyrku powinna być objęta stawką dla gruntów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Jak wynika z przedstawionego stanu faktycznego Wnioskodawca jest użytkownikiem wieczystym, czyli posiada władztwo faktyczne nad nieruchomością, jak również zarządza nią oraz co wielokrotnie podkreślał Wnioskodawca dba o nieruchomość poprzez utrzymywanie boisk wielofunkcyjnych oraz ciągów komunikacyjnych. Natomiast w kontaktach z podmiotami trzecimi występuje jako Strona umowy na podstawie, której udostępnia część nieruchomości na określony czas i warunkach. Ponadto z tytułu powyższej czynności prawnej Wnioskodawca otrzymuje środki pieniężne, które stanowią dla niego przysporzenie. Nie jest przy tym istotne, czy powyższa działalność przynosi zysk dla Wnioskodawcy oraz na jaki cel zostają następnie przekazane środki pieniężne.

Niniejsza interpretacja udzielona została w oparciu o przepisy prawa podatkowego obowiązujące na dzień wydania interpretacji przez organ podatkowy i dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę. Interpretacja ta, po usunięciu danych identyfikujących Wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Pouczenie:

Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej.

Zgodnie z art. 14na § 1 Ordynacji podatkowej przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli stan

faktyczny lub zdarzenie przyszłe będące przedmiotem interpretacji indywidualnej stanowi element czynności będących przedmiotem decyzji wydanej:

1. z zastosowaniem art. 119a;
2. w związku z wystąpieniem nadużycia prawa, o którym mowa w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług;
3. z zastosowaniem środków ograniczających umowne korzyści.

Przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli korzyść podatkowa stwierdzona w decyzji wymienionych w § 1, jest skutkiem zastosowania się do utrwalonej praktyki interpretacyjnej, interpretacji ogólnej lub objaśnień podatkowych (art. 14na § 2 Ordynacji podatkowej).

Stronie przysługuje prawo wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu, ul. Ratajczaka 10/12, 61-815 Poznań, w dwóch egzemplarzach (art. 47 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed Sądami administracyjnymi – (Dz.U. z 2022 r. poz. 329 z późn. Zm.) w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu rozstrzygnięcia w sprawie albo aktu, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4a (art. 53 § 1 ww. ustawy) za pośrednictwem organu który wydał interpretację – Prezydenta Miasta Poznania.

Jednocześnie, zgodnie z art. 7a ww. ustawy, skarga na pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego wydana w indywidualnej sprawie, opinię zabezpieczającą i odmowę wydania opinii zabezpieczającej może być oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, dopuszczeniu się błędów wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisów prawa

z up. PREZYDENTA MIASTA
Izabela Kubiak
Z-CIA DYREKTORA
WYDZIAŁU PODATKÓW I OPLAT

